

frischte, die door het open raam over haar gelaat heen streek, dacht zij dat het veel erger was voor Ab dan voor haarzelf. Negen-tien jaar was hij nu — en zijn heele leven die schuld te torsen. . . . En voor moeder, die door dat ongeluk een oude vrouw was geworden met bevende stem en moeilijken gang. . . .

Even schoot een spijt door haar omdat zij het hun gezegd had, van dat droomen — toen een sereene vrede: och. . . . waarom? . . .

Carolien was op een steenigen weg in een vreemd groen golvend heuvelig landschap. Twee wielrijders reuzengroot rezen op een top aan den einder — razend-snel waren zij genaderd: het was Piet Hoeff, die haar eens ten huwelijk had gevraagd: zijn gezicht was tanig en lang, en over zijn heele rechterwang ging een groot litteken, breed-wanstaltig onder zijn oog. Hij sprak terzij met groot-open oogen tegen tante. Bertha die naast hem reed, klein, poppig en zedig omlaag kijkend als een jong meisje — vertelde haar dat hij acht jaar lang blind was geweest. Ze waren weg, en Carolien zocht haar huis maar kwam in een balzaal, eivol van ál dooreen bewegende kleurige toiletten. Zij was één met Piet Hoeff: „ik moet straks blind worden”, zei ze tegen een meisje, „en nu kom ik alles nog eens bekijken”. Het meisje wees haar met den vinger schitterend getoiletteerde dames aan: „dat is een blauwe japon, dat een groene, dat een rooie”. „Nu

moet ik naar huis”, zei Carolien kalm, „voordat ik blind word”. Zij volgde een pad tusschen geschoren heggen, en was bezwaard omdat haar witte baljapon met langen sleep zou scheuren en vuil worden. Nu liep zij boven op den dijk en hoorde zacht golfgeklots tegen den voet — maar zag niets. In een onzegbare benauwing sperde zij haar oogen open: ze moést zien, want zoo aanstonds als zij wakker werd kon zij niet meer. . . .

Zij voelde zich op haar rug in bed liggen, en hoorde lustig gezang van vogels. Herinnering van iets néerslaand-teleurstellends . . . toen wist zij het: ook in haar droom was zij blind geweest.

Zij stond op en begon zich te kleeden — zat dan, te moedeloos tot beweging, neer op een stoel. . . . Weer zag zij onverheeld haar gansche ellende. Een stumperd was zij, onherroepelijk — evengoed als de blindgeborenen; voor allen een voorwerp van medelijden, dat zij kiesch verborgen maar dat zij o zoo goed bij hen wist.

Zij rees op en kleepte zich verder aan. Buiten zongen aanhoudend toemeloos-lustig de vogels. Oneindig bitter dacht Carolien aan den roekeloozen jongen, die nu onbezorgd met volle teugen genoót in de bergen. Ab zijn heele leven gebukt onder zijn schuld. . . .

Zij vertrok haar mond tot schamperen lach. Dat het voor iemand erg zou zijn dan voor haar. . . .

NACHT-EENZAAMHEID.

DOOR

□ MARIE DE ROVANNO. □

O, de nacht met zijn vele ellenden, de nacht met zijn ééne gróóte ellende, de nacht met zijn eenzaamheid. . . .

Alle buiten-afleiding is opgehouden, al het persoonlijke heeft zich weer samen-

getrokken, is weer geworden: het individu, de eenzame.

Het individu, dat weet, hoe het altijd blijven zal: de eenzame; dat nooit het vinden zal het andere individu, dat zou kunnen begrijpen geheel en al, alle onderdeelen en het geheel.

O, de smart zich te moeten delen in zoo vele, zoo vele deeltjes, zich te moeten scheuren tot zoo vele, zoo vele parten.